

Den matek – Láska

Kázal: Pavel Kovář

Hošťálková 10.5.206

Pro maminky, Pomněnky, EZ 687, 754 1. Kor.13, 1-8 + 13

Byl večer. Takový ten obyčejný večer po dlouhém dni. V domě už byl konečně klid. Děti spaly. Hračky zůstaly ležet tam, kde odpoledne dopadly. Na stole zůstaly drobky od večeře. V kuchyni svítilo jen malé světlo. Maminka seděla u stolu. Před sebou měla hrnek čaje. Ale už byl studený. Ani si nevšimla, kdy vystydl. Ten den byl dlouhý. Možná až moc dlouhý. Ráno vstala ještě za tmy. Připravila snídani. Popoháněla děti, aby si vyčistily zuby. Hledaly se ponožky, které nikdy nejsou tam, kde mají být. Pak přišel spěch. Škola. Práce. Povinnosti. A odpoledne? úkoly, které se nikomu nechtěly dělat. Slzy, protože něco nešlo. Hádky kvůli maličkosti, která najednou vůbec malá nebyla. „Mami!“ „Mami, pojď sem!“ „Mami, pomoz mi!“ To slovo znělo celý den. A ona šla. Znovu a znovu. Vysvětlovala. Pomáhala. Napomínala. Utěšovala. A večer? Večeře, koupání, ukládání do postele. Ještě jedna pohádka. Ještě jedna sklenice vody. „Mami, ještě chvíli zůstaň“ A pak konečně ticho. Seděla tam. Ruce opřené o stůl. Unavené oči. Možná si v tu chvíli řekla: „Mělo to dneska vůbec nějaký smysl?“ Možná si ani nestihla odpovědět. A pak... tiché vrznutí dveří. Malé kroky na chodbě. Trochu nejisté, trochu ospalé. Ve dveřích se objevila malá postava. „Mami?“ Otočila se. „Co se děje? Nemůžeš spát?“ Chvíli bylo ticho a pak. „Já jsem ti zapomněl říct...“ „...že tě mám rád.“ Nic víc. Pak se otočila zase pomalu odešel zpátky do postele. Dveře se zavřely. V kuchyni bylo zase ticho. Stejně jako předtím. Ale přece jen jiné.

„Láska, která něco stojí“

Dnes tu máme takový malý svátek. Den matek je zvláštní příležitost, kdy se snažíme svým maminkám poděkovat a říct jim, jak jsme vděční za to, co pro nás dělají. Koupíme květiny, zařídíme oběd v restauraci nebo uklidíme

v domě, aby se maminky cítily lépe. Jsme na ně hodní a doufáme, že si tento den užijí. Možná dnes čekáme kázání o tom, jak je hezké být matkou a jak si vážíme jejich péče a lásky, kterou nás zahrnují. Ale pravda je, že Den matek není pro všechny ženy jednoduchý. Některé maminky jsou unavené, protože chtějí být dokonalé a stále se jim to nedaří. Některé ženy děti nemají. Možná by chtěly, ale nejde to. Možná měly, ale něco se pokazilo. V mnohých rodinách panuje napětí, zranění a nebo odloučení. Někde maminka chybí. A tak i Den matek může bolet. Dnes si nechceme říkat, jak je všechno růžové a úžasné. Dnes si chceme připomenout, co je opravdová láska a také to, že láska nás něco stojí.

Co je to láska a jak ji poznáme? Připomeňme si dnešní text z bible. Čtete tam: „**Kdybych měl dar prorocství, rozuměl všem tajemstvím a obsáhl všecko poznání, ano, kdybych měl tak velikou víru, že bych hory přenášel, ale lásku bych neměl, nic nejsem**“ „**A kdybych rozdal všecko, co mám, ano, kdybych vydal sám sebe k upálení, ale lásku bych neměl, nic mi to neprospěje.**“ (1. Kor. 13,3) Láska je úžasný cit, který dokáže v lidech probudit to nejlepší. Lásku cítíme a prožíváme intenzivně. Dokážeme kvůli ní omezit sami sebe. Když přijde, ostatní věci se zdají nedůležité. Apoštol Pavel ji staví nad všechno chápání lidí, nad všechna tajemství i nad tu nejsilnější víru. Dokonce píše, že bez lásky jsou mu k ničemu všechny dobré skutky a nepomůže mu ani kdyby obětoval svůj život.

Láska je trpělivá a laskavá. To jsou ty chvíle nad domácími úkoly kdy to nejde a nejde. Znovu a znovu opakujeme národní obrození, hlavní města států nebo násobilku. A když se po hodině nikam neposuneme nastává ta pravá zkouška trpělivé lásky. Obejmout své dítě ve 3 v noci, když se přijde už po páté pomazlit, protože se mu něco zdálo, je také důkaz toho, že laskavost není samozřejmá.

Láska nezávidí, nevychloubá se a není domýšlivá. Už jste někdy viděli maminku, jak závidí svému synovi? Jak by to asi vypadalo? „No to je hrozné, ten náš Pepík zase vyhrál 1. místo. Všechno, na co šáhne se mu podaří. Mně to tak šťve.“ To je docela těžké si i představit. Spíš se radujeme,

když se našim dětem daří. A vychloubání nebo domýšlení? „Pepíku představ si. Já sem tak dobrá. Chodím do práce, sportuju a ještě se tu o vás dobře starám.“ To také mámy většinou neříkají.

Láska nejedná nečestně a nehledá svůj prospěch. My rodiče máme tendenci spíše nadržovat svým dětem, než abychom je zneužívali ve svůj prospěch. Ale může se stát, že si rodiče plní své sny prostřednictvím vlastních dětí. Nutí je hrát na klavír, protože to jsem vždycky chtěla. To už ale není láska, kde jde především o toho druhého. To už je sobeckost.

Láska se nedá vydráždit, nepočítá křivdy. Tady nastává kritická fáze. „Kolikrát ti to budu ještě říkat. To je dneska už po páté co sis to neuklidil. Ještě jednou a už ti opravdu jednu vlepím“ Známe to všichni. I velká trpělivost má své meze a každý kalich jednou přeteče. Nicméně zamilovaný kluk nebo slečna dokážou odpouštět opravdu hodně. Jejich láska křivdy nepočítá, ale odpouští.

Láska nemá radost ze špatnosti, ale vždycky se raduje z pravdy. Když se našim dětem dějí křivdy, jistě z toho nemáme radost. Mrzí nás to a soucítíme s nimi. Třeba, když jim kamarádi nadávají za něco, co neudělali. A když se pak vše vysvětlí, radujeme se stejně jako oni. Naše maminky to možná prožívají více než my samotní. A to je láska, která nemá radost ze špatnosti a raduje se z pravdy.

Ať se děje cokoliv, láska vydrží, láska věří, láska má naději, láska vytrvá. Všechny předchozí vlastnosti lásky by byly k ničemu, pokud by láska nebyla pevná a stálá. Láska je tu vždycky, nejen když je všechno v pořádku, ale právě ve chvílích, kdy se něco kazí a hrouť. To, že se na maminku můžeme kdykoliv spolehnout, je největší důkaz upřímné lásky.

Někdy jde všechno tak nějak samo, ale častokrát si život naši lásku vyzkouší. V těžkých chvílích pochopíme, že láska nás opravdu něco stojí. Maminky to možná neříkají, ale není to vždy romantika. Péče o děti je neustálý boj s únavou, nekonečnou prací a nevděkem. Večer jdou pozdě spát, protože dřív nestihly uklidit. Ráno musí brzo vstávat, aby nachystaly svačiny a vypravily děti do školy. Pak utíkají do práce a když přijdou domů, čeká je zase nepořádek. Než to uklidí, je večer a nikdo jim často ani nepoděkuje. Přesto, že toto všechno pro nás dělají rády, někdy je toho už moc. A pak nastává

zlom. Trpělivá, laskavá láska, co se nedá vydráždit a nepočítá křivdy se prostě na čas vytratí. A víte co? To je v pořádku. Maminky nemusí být dokonalé. I nejlepší maminky někdy křičí, nemají sílu a nezvládají to. To není selhání, ale realita člověka.

To, co jsme četli v 1. Korintským ve 13. kapitole, je především popis Boží lásky. Je to jakýsi ideál, ke kterému se máme přibližovat. Jedině Bůh je s námi nekonečně trpělivý. Je jedno, co provedeme. Nikdy nás neopustí a nikdy se nás nezřekne. Boží laskavost nás každý den obdarovává, i když si to nezasloužíme. Dokonce i když v něho nevěříme. On zahrnuje svoji láskou i ty, kdo ho nenávidí. Bůh nehledá svůj prospěch, protože on z nás žádný nemá. My mu nemáme co nabídnout a přesto nás miluje a stará se o nás. Každá lidská láska jednou dojde na konec svých sil. Ale ta Boží je nekonečná. Bůh nás nepřestane milovat, protože ho zklameme po 155. Trpělivě čeká, až se k němu vrátíme a odpustí nám. On je s námi, i když ostatní už odešli. Když už nevidíme východisko, On stojí vedle nás a ukazuje cestu. On nás totiž miloval jako první. Nejprve jsme milovaní – a teprve potom se učíme milovat.

Možná neumíme být lepší lidé hned. Ale dnes můžeme zkusit udělat alespoň jednu věc. Poděkovat, obejmout nebo odpustit. A zkusit milovat o kousek víc než včera. Protože láska sice něco stojí. Ale právě proto má takovou hodnotu. Amen.